

Després d'acumular un gran endarreriment, Bulgària encara té molt camí per recórrer per poder incorporar-se a la UE

Balcànica **Bulgària**

El 22 de novembre de 1999, els búlgars van celebrar, a Sofia (a sobre d'aquestes ratlles), i també a la resta del país, el desè aniversari de la instauració de la democràcia.

Tot i que Bulgària començà les negociacions d'adhesió l'octubre del 1999, el país sabia que no formaria part de la primera onada d'expansió de la UE a causa del seu endarreriment econòmic.

Bulgària va ser un territori de l'imperi otomà abans d'assolir la independència el 1878, arran de la guerra que va lliurar Rússia contra els otomans. La Bulgària independent convertida en monarquia va ser derrotada en la segona guerra dels Balcans i posteriorment s'alià amb les potències perdedores en les dues guerres mundials. Stalin va estar a punt de convertir-la en una altra república soviètica el 1945 però finalment va preferir comptar amb un vot addicional favorable a les Nacions Unides. Els lligams entre Rússia i Bulgària sempre han estat estrets gràcies a la intervenció russa en favor de la independència búlgara, l'afinitat cultural (ambdós països són

de majoria cristiana ortodoxa) i lingüística (ambdues llengües utilitzen l'alfabet ciríl·lic i són prou semblants).

El desmembrament del COMECON —l'organisme de comerç que agrupava els països comunistes— va colpejar fortament Bulgària. El país va haver de reorientar sobtadament el seu comerç exterior, que havia estat molt dependent del bloc comunista en general i de l'URSS en particular fins a la desaparició del COMECON.

El progrés econòmic de Bulgària durant la dècada dels noranta ha estat lent i intermitent. El Govern format per l'antic Partit Comunista el 1993 va gestionar tan pessimament l'economia que generà escassetat de béns de primera necessitat i va ser

obligat a convocar eleccions anticipades —que perdé— el 1996. El va succeir el Govern conservador del primer ministre Ivan Kóstov, que va promoure reformes econòmiques però que també va haver d'afrontar les conseqüències adverses de la guerra de Kosovo sobre l'economia búlgara. Tot i que Bulgària començà les negociacions d'adhesió l'octubre del 1999, el país va saber des d'un principi que no podria formar part de la primera onada

Romania haurà d'accelerar les seves reformes per tal de poder accedir a la UE el 2007

Romania, el malalt crònic de l'Est

d'expansió de la UE el 2004 a causa del seu endarreriment econòmic i baix nivell de vida. En efecte, Bulgària no compleix el criteri econòmic establert a Copenhaguen que exigeix al país candidat una economia de mercat viable i capaç de fer front a la pressió competitiva del mercat únic de la UE. Per aquest motiu la seva admissió a la UE no es produirà abans del 2007. Quant a l'àmbit polític, els avanços han estat més notables.

Aquest país de nou milions d'habitants ha consolidat la democràcia parlamentària, ha millorat substancialment la situació de la minoria turca i ha aconseguit que el seu ingrés a l'OTAN estigui previst al 2004. Una prova més de l'estabilitat política del país la proporcionà el triomf electoral de l'antic rei Simó II en les eleccions parlamentàries del 2001 i la seva gestió des d'aleshores al capdavant d'un govern de centre-dreta. El retorn d'un antic monarca a un càrrec polític tan rellevant —únic en els països excomunistes des de l'inici de la transició— no ha trasbalsat gens la vida política del país. De fet, Simó II cohabita amb un president excomunista.

Bulgària encara té molt de camí a recórrer en el terreny econòmic. S'ha privatitzat bona part de la indústria i s'han atret algunes inversions estrangeres —especialment gregues—, però sectors com el de la producció de tabac no han pogut impedir la pèrdua de població per emigració durant la darrera dècada. □

Aquest país de 23 milions d'habitants, de religió ortodoxa i d'idioma llatí ocupa el segon lloc quant a població i superfície en el grup dels països PECOS (els estats de l'Europa Central i de l'Est candidats a entrar a la UE).

Sotmès per l'emperador romà Trajà, i posteriorment pertanyent a l'Imperi Bizantí, estigué sota domini de l'imperi turc fins la dècada del 1870, quan Romania aconseguí alliberar-se dels otomans, unificar el seu territori nacional i independitzar-se.

Durant la Segona Guerra Mundial el país va prestar suport a Hitler

i després es va incorporar al bloc soviètic. La Romania comunista fou un element rebel en el Pacte de Varsòvia. El conductor Nicolae Ceausescu traçà una política exterior autònoma del Kremlin que li guanyà les simpaties i crèdits d'Occident, però a l'interior va actuar com un tirà que emprengué una industrialització forçada i ineficient amb els emprèstits occidentals. Els anys vuitanta foren un malson per als romanesos, perquè Ceausescu es va entestar a pagar el deute extern del país a força de destinar gran part de la producció nacional a l'exportació. L'escassetat de béns de primera necessitat generada per aquesta política contribuï a la sagnant revolució del desembre de 1989.

La política econòmica de Nicolae Ceausescu durant la dècada dels anys vuitanta, destinada a apaivagar el deute extern del país a força de dur la població romanesa a la misèria. Això provocà en gran mesura la revolució del desembre del 1989 que acabaria amb el linxament del C